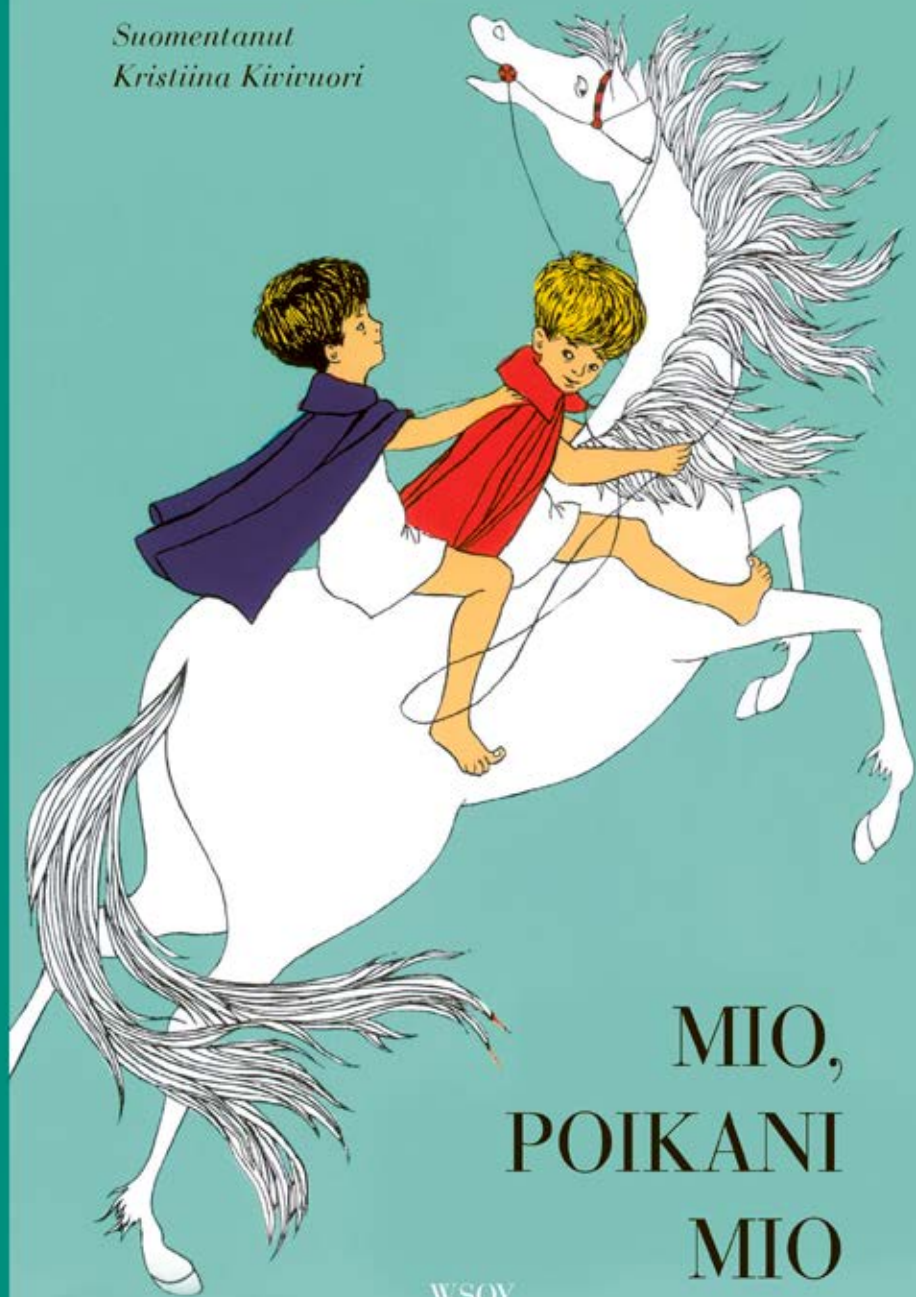

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

Suomentanut

Kristiina Kivivuori

MIO,
POIKANI
MIO

WSOY

MIO, POIKANI MIO

Viides painos

Ruotsinkielinen alkuteos

Mio, min Mio

© Text: Astrid Lindgren 1954 / Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Ilon Wikland 1954

For more information about Astrid Lindgren,
see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by

The Astrid Lindgren Company, Stockholm, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kristiina Kivivuori ja WSOY 1955

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

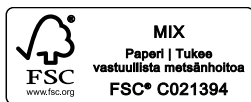
Tarkistettu suomennos 2025

ISBN 978-951-0-41737-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Astrid Lindgren

MIO, POIKANI MIO

Kuvittanut Ilon Wikland

Suomentanut Kristiina Kivivuori

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

1

HÄN MATKAA HALKI PÄIVÄN, YÖN...

Kuunteliko kukaan radiota viidentenätoista loka-kuuta viime vuonna? Kuuliko kukaan, että siellä etsintäkuulutettiin kadonnutta poikaa? Näin siellä sanottiin:

”Toissa iltana poistui kotoaan pääkaupungista, Ylämaankatu 13:sta 9-vuotias Juhani Ville Hämäläinen, joka on siitä asti ollut kateissa. Juhani Ville Hämäläisellä on vaalea tukka ja siniset silmät, ja lähtiessään hänellä oli lyhyet ruskeat housut, harmaa kudottu villapaita ja punainen pipolakki. Tietoja kadonneesta pyydetään lähettämään lähimmälle poliisiviranomaiselle.”

Niin, näin siellä sanottiin. Mutta Juhani Ville Hämäläisestä ei koskaan saatu mitään tietoja. Hän oli poissa. Kukaan ei koskaan tullut tietämään, minne

hän häipyi. Kukaan ei sitä tiedä. Paitsi minä. Minä nimittäin olen Juhani Ville Hämäläinen.

Tekisi mieleni päästä kertomaan koko juttu ainakin Penalle. Penan kanssa minulla oli tapana leikkiä. Hänkin asuu Ylämaankadulla. Hänen oikea nimensä on Pentti, mutta kaikki sanovat häntä Penaksi. Eikä tietysti minuakaan sanota Juhani Ville Hämäläiseksi. Jussiksi minua vain sanotaan.

Tai *sanottiin*. Eihän minua kukaan nyt voi miksiäkään sanoa, kun olen kateissa. Juhaniksi minua puhuttelivat vain Eedla-täti ja Kosti-setä. Niin, tai Kosti-setä ei oikeastaan sanonut miksiäkään, hän kun ei puhunut minulle juuri koskaan.

Minä olin kasvattina Eedla-tädin ja Kosti-sedän luona. Vuoden vanhana minä heille tulin. Sitä ennen asuin lastenkodissa. Sieltä Eedla-täti minut otti. Oikeastaan hän tahtoi tyttöä, mutta tyttöjä ei silloin ollut. Ja niin hän otti minut. Vaikka Kosti-setä ja Eedla-täti eivät pojista pidäkään. Ainakaan sellaisista, jotka ovat siinä yhdeksän vuoden iässä. Heidän mielestään minä pidin liian kovaa meteliä ja kannoin liian paljon kuraa sisään, kun tulin puistosta leikkimästä, ja viskelin vaatteita sikin sokin ja puhuin ja nauroin liian kovalla äänellä. Eedla-täti sanoi tämän tästä, että onneton se päivä jona minä tulin taloon. Kosti-setä ei sanonut yhtään mitään. Tai kyllä sentään, joskus hän sanoi:

– Alapas laputtaa siitä, pois silmistäni.

Enimmät ajat minä olin Penan luona. Hänen isänsä jutteli aina hänen kanssaan ja auttoi häntä rakentamaan lennokkeja ja veti keittiön oveen viivoja merkiksi siitä, kuinka paljon Pena oli kasvanut, ja muuta sellaista. Pena sai nauraa ja puhua ja viskellä vaatteita sikin sokin ihan niin kuin mieli teki. Eikä hänen isänsä silti lakannut hänestä pitämästä. Ja kaikki kaverit saivat käydä Penan kotona leikkimässä. Minä en saanut tuoda meille ketään, kun Eedla-täti sanoi, että tässä talossa eivät mukulat juokse. Ja Kosti-setä oli samaa mieltä.

– On sitä kylliksi yhdessäkin pojanköntissä, hän sanoi.

Joskus illalla, kun olin mennyt sänkyyn, ajattelin, että kunpa Penan isä olisi minunkin isäni. Ja sitten ajattelin, kukahan mahtoi olla minun oikea isäni ja miksi en saanut olla hänen ja oikean äitini luona sen sijaan, että asuin ensin lastenkodissa ja sitten Eedla-tädin ja Kosti-sedän luona. Eedla-täti kertoi, että äitini kuoli silloin kun minä synnyin. Isästani ei tiedetty mitään, hän sanoi.

– Mutta arvaahan sen, mikä renttu se mies on ollut, hän sanoi. Minä vihasin Eedla-tätiä, kun hän sillä tavalla puhui isästani. Ehkä oli totta, että äitini kuoli silloin kun minä synnyin. Mutta isäni ei ollut mikään

renttu, sen *tiesin*. Joskus itkin maatessani, kun minun oli häntä ikävä.

Yksi kiltti ihminen oli Suliinin täti hedelmäkaupassa. Hän antoi minulle välistä makeisia ja hedelmiä.

Nyt jälkeinpäin olen joskus miettinyt, kuka se Suliinin täti oikein on. Sillä hänen luonaan tämä kaikki alkoi, silloin lokakuussa viime vuonna.

Sinä päivänä Eedla-täti oli sanonut moneen kertaan, mikä kova onni oli, että minä olin joutunut heille. Illalla vähän ennen kuutta hän käski minun juosta Kuningattarenkadulle erääseen leipomoon ostamaan korppuja, sellaista tiettyä lajia josta hän piti. Minä vedin punaisen pipolakkini päähän ja aloin painua.

Kun tulin hedelmäkaupan kohdalle, oli Suliinin täti ovella seisomassa. Hän otti minua leuasta ja katseli minua niin kummallisesti, kauan kauan. Sitten hän sanoi:

– Tahdotko omenan?

– Kyllä kiitos, sanoin minä. Ja sitten sain kauniin punaisen omenan, oikein hyvän näköisen. Sitten hän sanoi:

– Kävisitkö vähän asialla? Pistämässä kortin postilaatikkoon.

– Voinhan minä käydä, sanoin. Sitten hän kirjoitti korttiin pari riviä ja antoi sen minulle.

– Hyvästi, Juhani Ville Hämäläinen, sanoi Suliinin täti. – Hyvästi, hyvästi, Juhani Ville Hämäläinen.

Se sitten kuulosti kummalliselta. Muuten hänellä oli aina tapana sanoa pelkästään Jussi.

Minä painuin postilaatikolle, joka oli yhtä korttelia kauempana. Juuri kun minun piti sujauttaa kortti sisään, huomasin sen ympärillä ikään kuin tulen hehkua ja leimua. Niin, Suliinin tädin kirjaimet loistivat kuin tulikirjoitus. En minä malttanut olla sitä lukematta. Näin siinä kortissa sanottiin:

*Kuninkaalle,
Kaukaisuuden maa.*

Se, jota kauan olet etsinyt, on taipaleella. Hän matkaa halki päivän, yön, ja kädessään hänellä on tunnusmerkki, kultainen kultaomena.

Minä en ymmärtänyt sanaakaan. Mutta minua vilutti niin omituisesti ylhäältä alas asti. Pistin kortin kiireesti laatikkoon.

Kuka se matkasi halki päivän, yön? Ja kuka se kantoi kädessään kultaomenaa?

Silloin tulin katsoneeksi omenaa, jonka Suliinin täti oli antanut. Ja omena oli kultaa. *Se oli kultaa*, sanon. Minulla oli kädessä kultainen kultaomena.

Silloin minä melkein rupesin itkemään. En oikein, mutta melkein. Tunsin että olin niin kovin yksin. Me-

nin puiston penkille istumaan. Siellä ei ollut yhtään ihmistä. Kaikki olivat menneet kotiin syömään. Puis-tossa oli hämärää ja satoi hiukan. Mutta kaikissa taloissa paloi valo. Penankin ikkunoissa paloi valo, sen minä huomasin. Siellä hän nyt istui syömässä hernekeittoa ja ohukaisia isänsä ja äitinsä kanssa. Minulle tuli mieleen, että kaikkien valaistujen ikkunoiden takana varmaan istui lapsia yhdessä isänsä ja äitinsä kanssa. Minä se vain istuin täällä ulkona pimeässä. Yksin. Yksin ja kädessä kultaomena, josta en tiennyt mitä sillä tehdä.

Panin sen varovasti viereeni penkille siksi aikaa kun mietiskelin asioita. Siinä lähellä oli katulyhty, ja sen valo osui minuun ja kultaomenaan. Mutta sen valossa näin jotain muutakin, maassa nimittäin. Se oli tavallinen pilsneripullo, tyhjä tietysti. Joku oli tunkenut sen kaulaan puunpalasen. Joku niistä pikkulapsista kai, jotka aamupäivisin leikkivät puistossa. Minä otin pullon maasta ja aloin lueskella sen nimilappua. ”Yhdistyneet Panimot II luokka”, sanottiin siinä. Ja silloin, juuri kun siinä istun lukemassa, silloin huomaan, että jokin liikkuu pullon sisässä.

Tuhannen ja yhden yön saduissa, jotka kerran lainasin kirjastosta, puhutaan eräästä hengestä, joka suljettiin pulloon. Mutta se nyt tapahtui kaukana Arabiassa ja tuhansia vuosia sitten, eikä se kai ollut mikään tavallinen pilsneripullokaan. Ei kyllä useinkaan satu, että meikäläisissä pilsneripulloissa olisi henkiä. Mutta tässä nyt kuitenkin oli. Henki siinä pullossa istui, kunniasanalla. Mutta näytti siltä, että se tahtoi ulos. Se osoitti puutulppaa, joka tukki pullonkaulan, ja katsoi minuun niin vetoavasti. Minä en ollut erityisen tottunut seurustelemaan henkien kanssa, niin että minua melkein pelotti ottaa tulppa pois. Mutta lopulta otin kuin otinkin, ja henki porhalsi hurjasti suhisten pullosta ulos ja alkoi kasvaa niin niin isoksi, että se lopulta yltyi kaikkia taloja korkeammalle. Henkien tapa

Silloin huomaan, että jokin liikkuu pullon sisässä.

on sellainen, ne voivat kutistua ja tulla niin pieniksi, että mahtuvat pulloon, ja heti samassa taas venyä ja kasvaa isoiksi kuin talot.

Kukaan ei voi kuvitella, kuinka minä pelästyin. Minä vapisin ylhäältä alas asti. Se henki puhui minulle. Sen ääni oli kuin pelkkää suurta kohinaa, ja minulle juolahti mieleen, että kunpa nyt olisivat kuulemassa Eedla-täti ja Kosti-setä, joiden mielestä eräät aina puhuvat liian kovalla äänellä.

– Lapseni, sanoi henki, – olet pelastanut minut vankilasta. Määrää itse, millä tavoin sinut voisinkin palkita.

Mutta en minä tahtonut palkintoa siitä, että olin ottanut pois pienen tulpan. Henki kertoi, että se oli tullut kaupunkiin edellisenä iltana ja sitten ryöminyt pulloon nukkumaan. Pullot ovat nimittäin henkien mielestä parhaita nukkumapaikkoja. Mutta sen nukkuessa joku oli tukkinut siltä tien. Ja jollen minä olisi tullut sitä pelastamaan, se ehkä olisi saanut jäädä pulloon tuhanneksi vuodeksi, kunnes tulppa olisi lahonnut.

– Eikä herrani kuningas olisi siitä pitänyt, sanoi henki vähän niin kuin itseksensä.

Silloin minä rohkaisin luontoni ja kysyin:

– Henki, mistä sinä olet tullut?

Vähän aikaa oli ihan hiljaista. Mutta sitten henki sanoi:

– Tulen Kaukaisuuden maasta.

Se sanoi sen niin kovalla äänellä, että päässäni alkoi suhista ja jymistä, ja sen äänessä oli jotain, mikä sai minut kaipaamaan sitä maata. Tuntui kuin en voisi elää, jollen pääsisi sinne. Ja minä nostin käsivarteni henkeä päin ja huusin:

– Ota minut mukaan! Oi ota minut mukaan Kaukaisuuden maahan! Joku odottaa minua siellä.

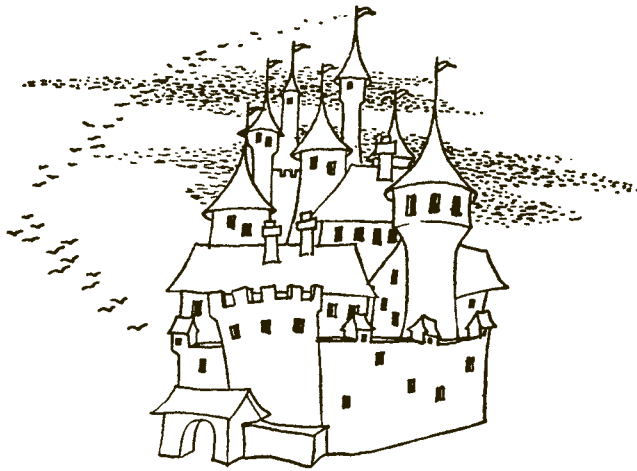
Henki pudisti päätään. Mutta sitten ojensin kultaomenan, ja henki huudahti kovalla äänellä:

– Sinulla on kädessäsi tunnusmerkki! Olet se, jota saavuin noutamaan. Olet se, jota kuningas on niin kauan etsinyt!

Se kumartui ja nosti minut syliinsä, ja ympärillämme suhisi ja jymisi, kun kohosimme halki avaruuden. Puisto jäi kauas alas, pimeä puisto ja kaikki talot, joiden ikkunoissa paloi valo ja joissa istui lapsia syömässä isänsä ja äitinsä kanssa. Mutta minä, Juhani Ville Hämäläinen, liitelin yläilmoissa tähtien alla.

Olimme kaukana pilvien yläpuolella ja kiidimme nopeammin kuin salama ja ukkostakin kovemmalla jymyllä. Ympärillä räiskyi tähtiä ja kuita ja aurinkoja. Joskus oli kaikki mustaa kuin yö, joskus niin huikean valoisaa ja valkoista, että minun täytyi siristää silmiäni.

– Hän matkaa halki päivän, yön, kuiskasin itsekseni.

Niin siinä kortissa sanottiin.

Ja sitten kesken kaiken henki ojensi kätensä ja osoitti jotakin hyvin kaukaista, jotakin vihreää, joka hohti keskellä kirkasta, sinistä vettä heleässä auringossa.

– Tuolla näet Kaukaisuuden maan, sanoi henki.

Ja me laskeuduimme alas sitä vihreätä päin.

Ja se oli meressä uiva saari. Ja ilmassa oli kuin tuhannen ruusun ja liljan tuoksu ja merkillistä soittoa, joka oli kauniimpaa kuin kaikki maailman soitto.

Merenrannassa oli suuri valkoinen linna, ja sinne me laskeuduimme.

Joku käyskenteli rantaa pitkin. *Se oli minun isäni, kuningas.* Tunsin hänet heti, kun hänet näin. Tiesin että hän oli minun isäni. Hän heitti käsivartensa

levälleen, ja minä juoksin oikopäätä hänen syliinsä. Hän piti minua sylissä kauan aikaa. Emme sillä hetkellä puhuneet mitään. Minä vain pidin käsiäni hänen kaulassaan niin lujasti kuin jaksoin.

Oi kuinka toivoinkaan, että Eedla-täti olisi nähnyt isäni kuninkaan, miten kaunis hän oli ja miten hänen vaatteissaan hohtivat kulta ja timantit. Kasvoiltaan hän oli vähän niin kuin Penan isä, vaikka kauniimpi kyllä. Vahinko, ettei Eedla-täti voinut häntä nähdä. Silloin hän olisi huomannut, ettei minun isäni ole mikään renttu.

Mutta siinä Eedla-täti oli oikeassa, että äitini oli kuollut silloin kun minä synnyin. Eikä niille lastenkodin tyhmille ihmisille koskaan pälkähtänyt päähän, että olisivat ilmoittaneet isälleni kuninkaalle, missä minä olin. Hän oli etsinyt minua yhdeksän pitkää vuotta. Olen niin iloinen, kun viimeinkin olen löytänyt kotiin.

Olen nyt ollut täällä aika kauan. Minulla on aina hauskaa päivät pitkät. Ja joka ilta tulee isäni kuningas huoneeseeni, ja me rakennamme lennokkeja ja juttelemme.

Ja minä kasvan ja voin hyvin täällä Kaukaisuuden maassa. Isäni kuningas vetää kerran kuussa viivan keittiön oveen nähdäkseen, kuinka paljon minä olen kasvanut.

– Mio, poikani Mio, oletpa taas kasvanut tavattomasti, hän sanoo mitatessaan.

”Mio, poikani Mio”, hän sanoo, ja siinä on niin hellä ja lämmin kaiku. Ei minun nimeni loppujen lopuksi olekaan Jussi.

– Olen etsinyt sinua yhdeksän pitkää vuotta, sanoo isäni kuningas. – Olen valvonut yöllä ja ajatellut: ”Mio, poikani Mio.” Kaipa minä siis tiedän, että se on nimesi.

Siitä sen nyt näkee. Tuo ”Jussi” oli väärin niin kuin kaikki muukin oli väärin siellä Ylämaankadulla. Nyt on kaikki muuttunut oikein päin.

Minä pidän kovasti isästäni kuninkaasta, ja hän pitää kovasti minusta.

Kunpa Pena tietäisi tämän kaiken. Minä taidankin jonain päivänä kirjoittaa hänelle ja panna kirjeen pulloon. Sitten panen pullonsuuhun korkin ja heitän pullon siniseen mereen, joka tätä Kaukaisuuden maata ympäröi. Kun Pena sitten on isänsä ja äitinsä kanssa heidän kesämökkillään Vahasaarella, ehkä se pullo tulee ja purjehtii sinne juuri kun hän on rannassa uimassa. Se olisi mainiota. Sillä olisihan Penan mukava tietää, mitä kaikkea merkillistä minulle on tapahtunut. Ja hän voisi sitten soittaa poliisille ja ilmoittaa, että Juhani Ville Hämäläinen, jonka oikea nimi on Mio, on hyvässä tallessa Kaukaisuuden maassa ja hänellä on hyvä olla isänsä kuninkaan luona.

2

RUUSUTARHASSA

Vaikka en minä oikein tiedä, kuinka minä Penalle kirjoittaisin. Kukaan ihminen ei ole kokenut sellaista kuin minä nyt. Enkä tiedä, kuinka minä sen osaisin kertoa, niin että Pena todella ymmärtäisi. Olen koettanut miettiä jotakin sanaa, jolla sen sanoisin, mutta sellaista ei ole. Ehkä voisin kirjoittaa: Minä olen kokenut ihan ennenkuulumattomia. Mutta Pena ei sittenkään tietäisi, millaista täällä Kaukaisuuden maassa on. Ja minun täytyisi lähettää ainakin tusinan verran pulloja, jos kertoisin kaiken isästani kuninkaasta ja hänen ruusutarhastaan ja Jum-Jumista ja kauniista valkoisesta Miramis-ratsustani ja julmasta ritari Kaamosta, joka asuu Autiuden maassa. Ei, en minä koskaan osaisi kertoa kaikkea, mitä olen kokenut.

Jo ensimmäisenä päivänä isäni kuningas vei minut ruusutarhaansa. Silloin oli ilta, ja tuuli suhisi puissa. Kun vaelsimme ruusutarhaan päin, kuulin tuota merkittävää soittoa, joka kuulosti siltä kuin olisi tuhat lasikulkusta helissyt yhtä aikaa. Se soi niin hiljaa ja kuitenkin niin kovaa, että sitä kuullessa sydän alkoi vavista.

– Kuuletko, miten hopeapoppelin soivat, sanoi isäni kuningas.

Kulkiessamme hän piti minua kädestä kiinni. Eedla-täti ja Kosti-setä eivät koskaan pitäneet minua kädestä, kukaan ei vielä koskaan ollut pitänyt minua kädestä. Ja siksi minusta oli niin mieluista siellä kuljeksia ja pitää kädestä isääni kuningasta, vaikka oikeastaan olin siihen jo liian iso.

Ruusutarhaa ympäröi korkea muuri. Isäni kuningas avasi pienen portin, ja me menimme siitä sisään.

Kerran kauan sitten pääsin Penan kanssa heidän kesämökilleen Vahasaareen, ja me istuimme kallion juurella onkimassa juuri auringonlaskun aikaan. Taivas oli ihan punainen, ja vesi oli ihan tyven. Se oli siihen aikaan, jolloin orjanruusut kukkivat, ja juuri sen kallion takana kasvoi paljon orjanruusuja. Ja kaukana lahden takana kukkui käki kovalla äänellä. Minä ajattelin itseseni, että se on kauneinta mitä maailmassa on. Ei se käki tietenkään, sillä sitä minä en nähnyt, mutta kun se kukkui, tuntui kaikki muu vieläkin kauniim-

malta kuin muuten. En minä Penalle mitään sanonut, niin tyhmä en ollut, mutta koko ajan ajattelin itsekse-
ni: Tämä on varmaan kauneinta mitä maailmassa on.

Mutta silloin en ollut vielä nähnyt isäni kunin-
kaan ruusutarhaa. En ollut nähnyt hänen ruusujaan,
kaikkia näitä kauniita, kauniita ruusuja, jotka lipuivat
esiin kuin virtoina ikään, enkä hänen valkoisia liljo-
jaan tuulessa huojumassa. En ollut nähnyt hänen pop-
peleitaan, jotka kasvattivat hopealehtiä ja yltivät niin
kauas taivaalle, että latvoissa illan tullen paloi tähtiä.
En ollut nähnyt hänen valkoisia lintujaan, jotka lensi-
vät ruusutarhan yli, enkä kuullut mitään sentapaista-
kaan kuin niiden laulu ja hopeapoppelin lehtien soit-
to. Kukaan ei milloinkaan ole voinut nähdä tai kuulla
mitään niin kaunista kuin minä nyt näin ja kuulin
isäni kuninkaan ruusutarhassa. Seisoin hiljaa paikalla-
ni ja pidin kädestä isääni kuningasta. Tahdoin tuntea,
että hän oli minun kanssani, sillä se oli niin kaunista,
että sitä ei ikään kuin kestänyt katsella yksin. Ja isäni
kuningas taputti minua poskelle ja sanoi:

– Mio, poikani Mio, pidätkö ruusutarhastani?

En minä osannut vastata, kun minun oli niin omi-
tuinen olo, melkein kuin olisin ollut tulossa surulli-
seksi, vaikka enhän minä ensinkään ollut surullinen,
päinvastoin.

Aioin sanoa isälleni kuninkaalle, ettei hän saisi luul-

la, että minä olin surullinen. Mutta hänä sanoikin, ennen kuin minä ehdin sanoa yhtään mitään:

– Hauskaa, että olet iloinen. Olehan vastakin, Mio, poikani Mio.

Sitten hän meni juttelemaan ruusutarhurinsa kanssa, joka seisoj siinä lähellä häntä odottamassa. Ja minä juoksentelin yksinäni kaikkea katselemassa. Minua melkein pyörrytti, kun kaikki oli niin kaunista, tuntui kuin olisi ruumis ollut täynnä sokerimehua. Jalani olivat niin iloiset eivätkä malttaneet pysyä alallaan, ja käteni olivat niin vahvat. Toivoin että Pena olisi ollut mukana, jotta olisi saatu tapella, leikinpäiten tie-

tysti vain. Niin, kunpa Pena olisikin ollut mukana. Sillä minä olisin tahtonut jonkun samanikäisen jakamaan tätä kaikkea kanssani. Mutta Pena-raukka oli kai sillä hetkellä puistossa, ja siellä kai satoi ja tuuli niin kuin tavallisesti ja oli kolkkoa ja pimeää. Ja kaipa hän jo tiesi, että minä olin kadonnut, ja ihmetteli, mihin olin mahtanut häipyä ja mahtaisiko hän minua enää nähdä, Pena-raukka! Meillä oli aina niin hauskaa yhdessä, Penalla ja minulla, ja minun alkoi tulla häntä ikävä, kun siellä kuljeskelin isäni kuninkaan ruusutarhassa. Hän oli ainoa, mitä minä kaipasin kaikesta entisestä, joka nyt oli ohi. Ketään muuta ihmistä en tosiaankaan osannut kaivata. Tai ehkä sentään Suliinin tätiä, hänhän oli minulle aina niin kiltti. Mutta Penaa minä kaikkein eniten ajattelin, ja vähän aikaa kävelin hiljaa yksinäni ruusutarhassa pientä koukeroista polkua pitkin ja tunsin, kuinka sokerimehu ikään kuin valui minusta pois, ja olin hiukan surullinen ja kuljin pää riipuksissa. Silloin tulin yhtäkkiä katsoneeksi ylös. Ja edessäni käytävällä seiso... niin, ensin melkein luulin, että se oli Pena. Mutta ei se ollutkaan. Se oli Jum-Jum. Vaikka enhän minä silloin vielä tiennyt, että se oli Jum-Jum. Se oli pieni poika, ja hänellä oli ihan samanlainen tummanruskea tukka kuin Penallakin ja samanlaiset ruskeat silmät.

– Kuka sinä olet? kysyin minä.

– Minä olen Jum-Jum, sanoi hän.

Ja silloin huomasin, että hän oli sittenkin hiukan toisenlainen kuin Pena. Totisemman ja kiltimmän näköinen. On Penakin tietysti kiltti, sillä tavalla suunnilleen kuin minäkin, noin niin kuin vähäsen, mutta ei sentään niin ettei olisi välistä isketty yhteen ja tapeltu-kin. Joskus hiukan suututtiin, mutta sitten oltiin ystävät taas, tietenkin. Mutta Jum-Jumin kanssa ei kyllä olisi voinut tapella ollenkaan. Siihen hän oli vähän niin kuin liian kiltti.

JÄNNITTÄVÄ JA SAMALLA HELLÄ TARINA HYVÄN JA PAHAN TAISTELUSTA

Eräänä iltana katoaa kotoaan Jussi, yhdeksänvuotias. Hänestä on tullut prinssi Mio, ja hän asuu Kaukaisuuden Maassa isänsä, kuninkaan, luona. Kaikki rakastavat pientä Mioa, mutta kukaan ei voi vapauttaa häntä tehtävästä, joka hänelle on aikojen alussa määrätty: yksin ja kenenkään auttamatta hänen tulee taistella kivisydämistä Kaamoa vastaan...

Astrid Lindgrenin tarkkasilmäisissä, lämminhenkisissä ja kiehtovissa tarinoissa todellisuus ja kuvitelmat kietoutuvat yhteen ainutlaatuisella tavalla. Ilon Wiklandin herkkä mustavalkoinen piirroskuviutus rytmittää tarinaa ja tuo siihen uusia ulottuvuuksia.

